

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΤΗΣ

ΝΕΟΛΑΙΑΣ.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΑΠΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

ΤΟΜΟΣ Α.

ΤΕΥΧΟΣ ΤΣ'

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΝ.—Ο Άνθρωπος.—Θάνατος Τριακοσίων Έλλη-
νίδων—Όνειρον του Αμλέτ.—Η Τελευταία Ήμέρα ενός Καταδίκου.—
Πίος Ένατος.—Σύμμιχτα Ζακωνθίων Β'.—Απελπισία, Ποίημα Λυρικ.

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ,

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Ο ΖΑΚΥΝΘΟΣ,

Κωνσταντίνου Ρωσσολιμου.

1857.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΕΩΝΕΙΟΥ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΤΗΣ

ΝΕΟΛΑΙΑΣ.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΑΠΛΕ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

ΤΟΜΟΣ Α΄.

ΤΕΥΧΟΣ ΣΤ΄. ΖΑΚΥΝΘΟΣ 1857. ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ.

Το θαυμασιώτερον πλάσμα τῆς ζωότητος, τὸ νοητικότερον τῆς υπάρξεως, εἶναι ὁ ἄνθρωπος· πόσις νοῦς, πόσις οὐσίαι, πόσις σαρκὶς ἐμπνευσις ἐμπερικλείονται εἰς τὸ μηδαμνόν, ὡς πρὸς τὴν ὕλην, τοῦτο δὲ γεννᾶται, περὶ εὐτυχῆ ἢ δυστυχῆ δρόμον, καὶ ἀκολούθως ἐμβαίνει πάλιν εἰς τὴν ἀπειραν ἐντελειότητα ἐξ ἧς ὁ Πλάστης τῶ ἔδωκεν γνώρισιν καὶ ζωὴν ἔχει τὸν νοῦν, διὰ ἓνα μέγαλον σκοπὸν, διὰ τὸ ἐντελὲς τέμμα· ἔχει τὴν σκέψιν πρὸς ἀποφυγὴν τῆς δυστυχίας, καὶ πρὸς γνώρισιν τῶν χρεῶν του· ἔχει τὴν ἐλευθεράν θέλησιν, ἵνα πᾶν καλὸν στερεωθῆ, καὶ πᾶν κακὸν κάθε πρᾶγμα ὑποκύπτου εἰς τὴν ὑπαρξίν του, σκύψει τὸν αὐχένα εἰς τὰς ἀλλήσεις της. Αἱ μεγαλείτεροι φυσικαὶ δυνάμεις, τὰ ἀδυσπότερα σοιχεῖα, ὑποκύπτου εἰς τὴν ἀνθρώπινον σκέψιν, τὰ μυσῆρια τὰ καλυπτόμενα ἐκ τῆς μαύρης σκέπης τῆς ἀμφιβολίας, ἐξ αὐτοῦ ἀποκαλύπτονται, ὡς αἰετὸς προχωρεῖ εἰς τὰς ὑψηλότερας ἐμπνεύσεις, ὡς μύρμηξ ἔρπει ὑπὸ τῶν γηίνων ἀγκάλων, γνωρίζει ἓνα Πλάστην, εὐχαρισεῖ ἓνα εὐεργέτην, ταυτίζει φύσιν μετέχουσαν, πνεῦμα μετέχουσαν· ὁ ἄνθρωπος ὁ

ΧΑΛΚΟΒΟΥΛΕΤΗΡΕΩΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΕΟΥΡΙΟΥ

Γεννάται ἀπολίτευτος, ἰσχυρῆς, ἀνευ ἀναπτύξεως· ἡ φύσις τῶ ἀνοίγει τὰς λαμπρὰς καλλονὰς τῆς, τὸν μαγεύει μὲ τὴν ὠραιότητα, καὶ οὕτω ἐέλγει αἰσθήματα ἀνευ ἀναπτύξεως, ἀκόμη κλεισμένα, καὶ ἄτινα μὲ τὸν καιρὸν προσμένουσι λαμπρὰν ἀνοιξίν· ἐξωτερικὴν μελέτην τῆς φύσεως ἀναγκασίως πως ἐκχυμῶς κατέχει· ἕως οὗ εἰς διάφορον νοητικὴν ὑπαρξίν περιδεθῆ, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ ἀπλότης, ἡ ἀθωότης, ἡ εἰλικρινεὶα συμμαχίωσι μὲ τὴν σκέψιν καὶ τὸν στοχασμόν· εἰς ταύτην στηρίζεται τὸ μέλλον, ἐκ ταύτης ἐξαρτᾶται ἡ μέλλουσα εὐτυχία του ἢ δυστυχία του, ἡ ἀνταμοιβὴ ἢ ἡ ποινὴ, ἡ δόξα ἢ ἡ ποταπότης. Φεύγουσι τέλος πάντων, ὡς λαγκαδίου νερόν, οἱ ὠραῖοι καὶ ἀθῶοι χρόνοι τῆς νηπιότητος, καὶ εἰς τὴν ἀναχώρησίν των δὲν ἀφίσωσι, εἰμὴ, ἢ ἀχνὴν ἐνθύμωσιν, ἢ ὀλοτελῶς ἀσοχίαν, καὶ ἄλλος κόσμος ἀνοίγεται εἰς τὴν ὑπαρξίν αὐτοῦ, ὁ κόσμος τῆς νεότητος· εἰς ταύτην δύο δρόμοι παρουσιάζονται· ὁ εἷς, τὸν ζητεῖ μὲ τὴν ταπεινώσιν, ὁ ἕτερος μὲ ψευδεῖς ὑποσχέσεις αἰτινες ἐξέλει φέρωσι ἀποτελέσματα κακὰ καὶ δυστυχῆ· ποῖον δρόμον πρέπει νὰ λάβῃ, τὰ πάθη ἡ νεότης τὸν τυφλόνουν, ἡ καρδιά, ὁ νοῦς τὸν συμβουλευούσι· καὶ ἐκ τούτου βλέπεται ὅτι ἄλλοι λαμβάνουσι τὸ κακὸν καὶ ἄλλοι τὸ καλόν, ὅμως καὶ οἱ δύο ζητῶσι τὸ ἄπειρον, ὁ εἷς σφαλερῶς, ὁ ἕτερος μὲ ἀλήθειαν, ζητοῦσι τὸ τέρμα μιᾶς τελειοποιήσεως, τὸ ἥσυχον τέρμα τῆς εὐτυχίας δι' ὃ ὁ ἄνθρωπος ὑπάρχει· τοιοῦτοι, Κύριοι, οἱ ἔμφυτοι σκοποὶ τοῦ ὄντος τούτου, ἀνευ ταύτης τῆς ἰδέας ἀνωφελῆς ἢ πρόόδου του, ἀνωφελεῖς αἱ ἀρχαί του, μηδαμνὴν ὑπαρξίν ἤθελε τῶ δωρήσει ὁ Θεός, εἰς τὸν ὁποῖον ἐμπερικλείονται πανσοφία, ἀλήθεια καὶ ἐνότης. Φεύγει τέλος πάντων καὶ ἡ νεαρὰ ἡλικία καὶ οἱ χρόνοι τῆς σκέψεως τοῦ σοχασμοῦ ἀνοίγουσι ὑπαρξίν διαφορετικὴν τῶν προτέρων· τώρα βλέπονται τὰ σφάλματα ἢ αἱ ὀρθότηται τῶν πρώϊν στοχασμῶν, τώρα διορθώνονται αἱ ἐξάψεις τῶν παθῶν, τώρα ὁ ἄνθρωπος συγκεντρονόμενος μὲ τὸν νοῦν του, προσμένει ὑπαρξίν καλλητέραν ταύτης, τὴν ὑπαρξίν τῆς ἀθανασίας μετὰ τὸν θάνατον, εἰς τὸν ὀρθὸν νοῦν οὗτος εἶναι γλυκὴς εἶναι ἢ ἀνάπαυσις· εἰς τὸν μοχθηρὸν τὸ ἐναντίον, ἐπειδὴ ταυτίζει τὰς πράξεις του μὲ τὸ μέλλον· ὅμως καὶ εἰς τὰ δύο ἕνας στοχασμὸς ὑπάρχει, ὁ σοχασμὸς τῆς ποινῆς ἢ τῆς ἀνταμοιβῆς· καὶ οἱ δύο ἕνα τέρμα ζητῶσι, τὸ τέρμα τῆς αἰωνιότητος καὶ τῆς ἡσυχίας· ποῖος ἀντηρὸς ὀρίζων κατ' ἐκείνην τὴν τιγμὴν περιδένει τὴν σκέψιν του; ὁ ὀρίζων τῆς θερησκείας· ἢ πίστις εἶναι ὁ ἀστήρ τῆς ἐλπίδος εἰς τὸν δυστυχῆ, ἢ παρηγορία εἰς τὸν κατατρεχόμενον, ἢ πίστις τὸν ἀσπλαγχνὸν κατασταίνει εὐσπλαγχνικόν, τοῦ κηρύττει ἕνα μέλλον, ἔχουσα πάντοτε ὡς βᾶσιν τοῦ σοχασμοῦ τῆς ὡς πρὸς

τοῦτο τὸ διότι τὸ κακὸν ὑπερνικᾷ εἰς τὸν κόσμον, καὶ ἐπομένως ἄλλη ὑπαρξὶς καλλητέρα ταύτης πρέπει νὰ ὑπάρχῃ· εἰς τοῦτο στηρίζονται αἱ ἐλπίδες, καὶ μὲ τοῦτο ἀποδεικνύεται καὶ ἡ πνευματικότης τῆς ψυχῆς. (1) Τοιαύτη εἶναι, Κύριοι, ἡ ἀνθρωπίνη ὑπαρξὶς· ὁ ἄνθρωπος εἶναι κοινωνικός, ζητεῖ πάντοτε εἰς τὸν κόσμον τοῦτον μίαν τελειοποίησιν· ἕνεκα τούτου πάντοτε προοδεύει, πάντοτε ζητεῖ τὸ τέρμα τῆς εὐτυχίας του, τὸν ἀρχικὸν σκοπὸν τῆς ὑπάρξεώς του· ἐπειδὴ ἀνευ τῆς ἐλπίδος ταύτης, ἡ ἀπελπισία ἤθελε ἀποναρκώσῃ τὰ μέλη του καὶ ἤθελε τὸν καταστήσει δυσυχῆ· ἀποθνήσκει· ὅμως τὰς προόδους του, τὰς ἀνακαλύψεις του, τὰς μεγαλύνει ὁ ἀπόγονός του· κοινωνία διαδέχεται τὴν κοινωνίαν, λαὸς τὸν λαόν, ἔθνος τὸ ἔθνος, ὅμως τὸ δεύτερον εἶναι μεγαλειότερον τοῦ πρώτου· ἕνεκα τούτου ἡ ἐλπίδα λάμπει περισσότερον, διὰ τοῦτο βλέπει τὸν ἀμαθῆ νὰ ἐργάζεται προοδεύων, καὶ διηκούμενον ὑπὸ ἔμφυτου αἰσθήματος, τὸν σοφὸν πρὸς ἐξάπλωσιν τῶν φώτων, ἕως οὗ σχηματισθῇ ἐνότης, γενικὴ ἁρμονία, ἀνθρωπίνη τελειοποίησις. Τοιοῦτο εἶναι τὸ λαμπρότερον πλάσμα τῆς θείας προνοίας, τοιοῦτους σκοποὺς ἐνδιατελεῖ ἡ ὑπαρξὶς του, καὶ μὲ τοιαύτης ἀποδείξεις πῶς δυνάμεθα νὰ τῶ ἀρπάσωμεν τὴν φαεινὴν ἐκείνην ἐλπίδα, ἣτις τῶ κηρύττει τὴν ὑπομονήν, τὸ θάρρος καὶ τὴν πρόοδον! ἀνίθνηκος σοχασμὸς ἤθελε ἔσθε ἐκεῖνος ὅστις ἤθελε ὑποστηρίξει τὴν μὴ ὑπαρξίν ταύτης, ἤθελε μηδαμνίσει τὰ θεϊκότερα αἰσθήματα, ἤθελε ἀμαυρώσει ἐκεῖνον τὸν ἀληθῆ ζῆλον τῆς προόδου, ἤθελε ταυτίσει τὸν ἄνθρωπον μὲ τὰ ἄγρια θηρία, ἀντὶ τοῦ νὰ τὸν ὑπεριψώσῃ, νὰ τὸν φέρῃ ὡς ἀλιθῆς φιλόσοφος εἰς τὴν εὐτυχίαν, καὶ ὅχι εἰς τὸν βόρβορον τῆς ἀποναρκώσεως.

Ἀναντιρρήτως, Κύριοι, ἤθελε ἀποδῶμεν σχοινοτενεῖς ἂν ἤθελε βάλωμεν κατὰ νεῦν νὰ ἀναφέρωμεν ὅλας τὰς κλίσεις τοῦ ἀνθρώπου, αἱ ἀσθενεῖς μας δυνάμεις, ἡ μικρότης τοῦ φύλου καὶ αἱ περιστάσεις, δὲν μᾶς τὸ συγχωρῶσι τελειώνωμεν ὅμως τὴν σύνθεσίν μας, λέγοντες, ὅτι, ὁ ἄνθρωπος ἐγεννήθη διὰ τὴν ἐντελειοποίησιν, προοδεύει, ἐπειδὴ ἔμφυτον αἰσθημα τοῦ τὸ διατάττει, ὃ εἰς αὐτὸν ἐδωρίσαστο ὁ Θεός· καὶ ἕνεκα τούτου ἐλπίζωμεν πῶς μετὰ καιρὸν ἐξέλει ἀπολάβει τὸν σκοπὸν του καὶ τότε ἐξέλει γνωρίσει τὰς ὀρθὰς ἰδέας, ἐξέλει διακρίνει τὴν ὀρθότητα ἀπὸ τὸ ψεῦδος, ἐπομένως ἔσεται εὐτυχῆς· Τοιοῦτος εἶναι ὁ ἄνθρωπος.

(1) J. J. Rousseau.—L' immatérialité de l' âme.—

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΡΙΑΚΟΣΙΩΝ ΕΛΛΗΝΙΩΝ.

Ἡ Ἑλλάς ἦτις ἐξ ἀμνημονεύτων αἰώνων εἶχε δώσει παραδείγματα σοφίας καὶ δυνάμεως, ὑπέκυπτεν εἰς τὸν τρομερὸν Ὀθωμανικὸν ζυγὸν, ἀλλὰ ὡς ἄνθρωπος ὅστις μετὰ πολυχρόνιον κόπον ἐξασθενῆται καὶ ὑπνότει ὅπως ξεκουρασθεὶς ἀναλάβει δύναμιν καὶ ἐξακολουθήσει τὴν πρὸ καιροῦ παυθεῖσαν ἐργασίαν. Ἡ ἐργασία τὴν ὁποίαν ἡ Ἑλλάς ἔπρεπε νὰ τελειώσῃ ἦτον τὸ γενναῖον παράδειγμα Ἐλευθερίας, καὶ εἰς αὐτὸ συνέδραμον Βότζαροι, Νικῆται καὶ τριακόσιοι ὠραῖαι καὶ γενναῖαι Παρθέναι.

Εἰς τινὰ τόπον ὄχι μακρὰν τῆς πόλεως ἡ φύσις ἦτις κάποτε περιπέζεται τῆς τέχνης, τῆς τέχνης ἐκείνης ἦτις πασχίζει νὰ τὴν ὑπερβῇ καὶ καθυποτάξῃ, εἶχε θέσει ἓνα βράχον, εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὁποίου ἀπότομος καὶ ἀναφορικὴ ὁδὸς ἐφέρετο γολισμένη ἀπὸ βελανιδίας, κυπαρίσσους, δάφνας καὶ ἀγριοτριανταφυλλέας, ἡ κορυφὴ τοῦ ὁποίου στολισμένη ἀπὸ εὖσσμα ἄνθη καὶ ἀπὸ χαρίεντα φυτὰ προσεμηδεῖα εἰς τὸν ἀνατέλλοντα Ἥλιον ὅστις εἰσδύων διὰ τῶν φύλλων μετεμόρφωνε εἰς μαργαρίτας τὰς σταλαγματίδας τῆς δρόσου, ὅπου τὰ πτηνὰ ἐχαίροντο τὸ φῶς τοῦ ἀναδύοντος βασιλέως προσφέροντα εἰς αὐτὸν ἀντὶ τῆς κολακείας τῆς αὐλῆς, ἀθῶα κελιδίματα. Εἰς ἀρχαῖος ναὸς περικυκλωμένος ἐκ τῆς σιωπῆς καὶ ἐκ τῆς ἐρημίας ἐγκρεμισμένος λευκοφορῶν ἔκειτο εἰς τὸ μέσον τῆς πρασινάδος. Ἐδῶ πλησίον εἰς ἓνα ἄγροικον ἀλλὰ εὐρύχωρον οἶκημα τὸ ὁποῖον ἄλλοτε ἐχρησίμευε ἴσως ὡς μοναστήριον κατέφυγον τριακόσιοι νέαι, χριστιανικῆς τῶν ἡθικῆς, ἀγγελικῆς ὠραιότητος καὶ διακεχυμένης οἰκογενείας, ὅπως ἀποφύγωσιν ἐκ τῶν χειρῶν τῶν ἀπίστων, διάγοντες εἰρηλικὴν κοινωνίαν, καὶ προσφέροντες παρακλήσεις εἰς τὸν Ἰψιστον ὑπὲρ τῶν ὑπερασπιζομένων τὸν Σταυρὸν καὶ τὴν Ἐλευθερίαν. Συνέβη μίαν τῶν ἡμερῶν ἐνῶ μία ἐξ αὐτῶν πορευομένη ὅπως προσφέρῃ τὴν πρέπουσαν προσκύνησιν εἰς τὸν λυτρώσαντα ἡμᾶς διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος, εἶδεν μακρόθεν ἐρχομένους πεζοὺς καὶ ἵππεας πολλοὺς ὀπλισμένους. Ἐκθαμβὸς καὶ τρέμουσα ἔτρεξε πρὸς τὰς συντρόφους τῆς λέγουσα « φίλαι, μία τέρβη ἀπὸ τίγρεις καὶ ὕηνους ἐπαπλεῖ ἡμᾶς, ἀθῶα ἀρνία, ἃς φυλάττωμεν λοιπὸν ἃς φύγωμεν, » εἰς τὴν ὁποίαν αἱ ἄλλαι, « ἀδύνατον, ἀδελφὴ, » ἐκείνοι οἱ ἄγριοι νὰ μᾶς καταλάβωσι, ἐπειδὴ ὁ ἡμέτερος νυμφίος Χριστὸς θέλει ἀποκαταστήσει ἀφανῆς τὸ μοναστήριον τοῦτο. »

Ἦδη ὁ Ἥλιος τελειώσας τὴν σημερινὴν ὁδοιπορίαν τοῦ ἔκλινε πρὸς δυσμὰς, σπρωχθεὶς ἐκ τῆς Παντοδυνάμου χειρὸς τοῦ Θεοῦ, ὅστις, κεκλεικῶς ἐπὶ τῆς ἀβύσσου, ἠκροάζετο τὰς προσευχὰς τῶν πιστῶν ὑψῶνων διὰ τῆς ἄλλης του, εἰς τὰς θύρας τῆς Ἀνατολῆς τὴν ἀργυρᾶν Σελήνην, τὰ δὲ ἄστρα σπινθηροβολοῦντα ἐπύκνονον τὸν οὐρανὸν κεκαλυμμένα ἐκ τοῦ σιωπηλοῦ τῆς νυκτὸς πέπλου. Ὡ γλυκεῖα νύξ, ὧ μόνη παρηγορία τοῦ δυσυχοῦς ἀνθρώπου, ἐνῶ σὺ βασιλεύεις ἐπὶ τῆς γῆς, τὸ πνεῦμα ἠσυχάζει ἐκ τῶν καθημερινῶν ἐργασιῶν, ὧ θεία νύξ, εἰς τὸ σκοτεινὸν καὶ ἥσυχον στῆθός σου, πλούσιοι καὶ πτωχοὶ ἐξίσου ἀναπαύονται, ὑπὸ τῶν πτερυγῶν σου ὁ δίκαιος κάμπει τὸ γόνυ, ὅπως, λατρεύσῃ τὸν Θεὸν τοῦ οὐρανοῦ, σὺ, ὧ νύξ, ἐπλάσθης διὰ τὴν προσευχὴν, διὰ τὴν προσκύνησιν, διὰ τὴν πραότητα καὶ διὰ τὴν εἰρήνην· ἡ ἡμέρα δὲ διὰ παιδαριώδη παιγνίδια, διὰ τρομερὰ πάθη, διὰ βλασφημίαν καὶ διὰ πόλεμον. Τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ κἀδὼν προσεκάλει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὰς ἀγνάς παρθένους, ὅταν περὶξ τοῦ μοναστηρίου ἀκούεται σκαλπισμὸς ἵππων, ταραχὴ ὄπλων καὶ συγχισμέναι ὀμιλῖαι, αἵτινες, ἀπὸ στιγμῆν εἰς στιγμὴν αὐξάνουσι καὶ πλησιάζουσι· μία ἐλαφρὰ σύγχισις εἰς τὰ ἀθῶα ἐκεῖνα πρόσωπα φαίνεται, οἱ ἀσπασμοὶ διαδέχονται τοὺς ἀσπασμοὺς, τὰ δάκρυα διαδέχονται τὰ δάκρυα, τὰ παράπονα τὰ παράπονα, φωναὶ καὶ ὁμογαὶ πανταχοῦ ἀντηχοῦν, ὡς εἰς ἡσύχως βόσκοντα ποίμνια, ἐφορμήσει αἰμοδόρος τίγρις.

Ἀλλὰ ἡ ὠραιωτέρα καὶ νεωτέρα αὐτῶν λαμβάνουσα τὸν ἐπὶ τῆς Ἱερᾶς τραπέζης ἀνυψούμενον ἑσταυρωμένον, μόνη αὐτῶν παρηγορία, μόνος πλούτος των, μόνος φίλος ἐπὶ τῆς δυσυχοῦς ταύτης ἐξορίας μετὰ μικρὴν προσευχὴν, οὕτως εἶπε· « φίλαι, ἡ στιγμὴ εἶναι σπουδαία, ἀνάγκη πᾶσα νὰ τὴν προλάβωμεν, ἐντεῦθεν κατεφύγωμεν ὅπως διατηρήσωμεν ἄτρωτον τὴν παρθενίαν μας, ἀδελφαί, πρέπει νὰ ἀποθάνωμεν· ἰδοὺ δὲν βλέπετε καὶ σεῖς τὴν Πίστιν καὶ τὴν Ἐλευθερίαν ἀλλήλως; νὰ ἐνηγκαλίζονται καθήμεναι ἐπὶ φωτοβόλου τόξου κυανολεύκως ἐνδεδυμένοι καὶ πλήθος Ἀρχαγγέλων περὶξ των νὰ ἄδωσι ἐλευθερίους καὶ ἱεροὺς ὕμνους, αὐταὶ μᾶς προσμένουν ὅπως μᾶς φέρωσι, ὅθεν ἤλθωμεν, ἃς τρέξωμεν ἀδελφαί ὅπως ἐγκρεμνησθῶμεν εἰς τὴν ἄβυσσον τῆς θάλασσης καὶ οὕτω νὰ ματαιώσωμεν τὰ ἀποτρόπαια σχέδια τῶν ἐχθρῶν τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς πατρίδος μας· ἃς φυλάξωμεν ἀδελφαί τὴν τιμὴν μας καὶ τὴν ψυχὴν μας, ἃς δράμωμεν νὰ ἀποθαναισθῶμεν καὶ εἰς τὴν γῆν καὶ εἰς τὸν οὐρανόν· » οὕτως εἶπεν, ἔπειτα πρὸς τὴν θάλασσαν καὶ ἅπας ὁ παρθενικὸς χορὸς ἀνεβίβη πρὸς τὸν σταυρὸν αὐτῆς, καὶ ἑσταμάτησαν ὀλίγον

εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ βράχου, καὶ μετὰ στιγμὴν ἡ μία παρακολου-
θοῦσα τὴν ἄλλην ἀνέβησαν εἰς τὸν οὐρανόν.

Συνέβη εἴτε ἐκ περιστάσεως, εἴτε ἐκ θείας θελήσεως, ὅτι ἡ τε-
λευταία αὐτῶν ριπτομένη κάτω, περιεπλήχθη εἰς παλιὸν ἀσφαλα-
κτὸν, ὅπου ἔρεινεν μὲ τὰς χεῖρας ὑψωμένας εἰς τὸν οὐρανὸν ὡς νὰ
ἐπροσφέρετο ὀλοκαύτωμα ὑπὲρ τῆς γῆς, ἥτις εἶχε τῆς δώσει τὴν
ζωὴν, καὶ δὲν παρῆλθον εἰμὴ ὀλίγα ἔτη ὅταν πλοῖόν τι περιερχόμενον
πέραν τοῦ βράχου ἐκείνου, εἶδεν τὸν σκελετὸν τῆς Ἁγίας Παρθένου
λάμποντα ἐκ θείας λάμπσεως, ὁμοίαν ἴσως μὲ ἐκείνην ἥτις ἀποτελεῖ
τὸν σέφανον τῶν Σεραφίμ· καὶ μὴ εἰδόντες τὸ γεγονός οἱ καλοὶ ἐκεῖ-
νοι ἄνδρες, ἔκαμον τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, καὶ μετὰ παρέλευσιν
πολλῶν ἐτῶν ἔμαθον τὸ ἀνδραγάθημα.

ΟΝΕΙΡΟΝ ΤΟΥ ΑΜΑΕΤΟΥ.

Δύο φοραῖς εἰς τὸν ὕπνον μου, φίλε, εἶδα τὸν πατέρα μου, ὃχι μὲ ἀσπικωμένον τὸ χεῖρ,
ἢ ἀναπνέον τὸν θυμὸν ἀλλὰ καταβλημένον, ἀχνὸν καὶ κατατρόγοντα δάκρυα ὅπου ἡ ὑ-
περβολὴ τῶν θλίψεων του ἐτράβαε ἀπὸ τὰ μάτια του. ἠθέλησα νὰ τοῦ ὁμιλήσω, βυθι-
σμένος εἰς βαθὺ τρόμον, ὅπου ἐνέπνεε εἰς τὴν καρδίᾳ μου ὁ φόβος ἐνὸς ἄλλου κόσμου.
Ποῖον τὸ ἀμάρτημά σου; τοῦ εἶπον· εἰπέ εἰς τὴν περιεργεσίᾳ μου, ποῖα περιγραφή πα-
ρουσιάζεται εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ ἀνθρώπου δι' ἐκείνον τὸν νέον κόσμον. ἠθέλε πισ-
στεύσω εἰς ἐκείνους τοὺς Θεοὺς ὅπου ἡ προστάτρια χεὶρ ἀπάνω εἰς ἡμᾶς ἐνδιατριβείται
διὰ αἰωνίων βασάνων. «Ὁ παῖδί μου! μοὶ ἀπεκρίθη, παντελῶς μὴ μὲ ἐρωτᾷς· ἐκεῖνα τὰ
μαθήματα τοῦ νεκροκραθιάτου, ἐκεῖνα τὰ μυστήρια τοῦ θανάτου πρέπει νὰ ἦναι ἀά-
ρατα εἰς τοὺς βεβήλους θνητούς· ὅτι αἱ βασιλικαὶ κρατήσεις τοῦ οὐρανοῦ κατέχουν τρο-
μερότητα. Ἄχ! ἐάν αὐτὴ ἡ τρομερὰ συνομιλία μοὶ ἐσυγχώρει, ἡ ἀχνότης τοῦ μετώπου
μου ἤθελε διαθεῖ εἰς τὸ ἐδικόν σου· αἱ χεῖρές μας ἤθελε ξηραθῶσι ἐγγίζουσαι τὸ στέμμα. Ἐάν
ἠξέυραμεν, βιέ μου, εἰς ποῖον τίτλον τὸ δίδωσι, ζῶν εἰς τὴν ὑψηλὴν σειρὰν, κακὰ αἰσθάνεται
τὸ φορτίον, ἀλλ' ἕνα σκῆπτρον εἶναι βαρὺ ὅταν ἐμβαίνει εἰς τὸν τάφον.

Ἄχ! ἀνέκραξα, ἀκριθὴ καὶ τρομερὰ σκιά, διατὶ ἀμίλητα τέλη
ὑπάρχουν διὰ τοῦτον τὸν ἀόρατον κόσμον· ἐμπιστε τῶν νηπιῶν, ἔλα νὰ συνδιαλεχθῶ-
μεν καὶ αἱ λύπαι μου θέλει ἐνώσουν ἐμὲ καὶ σὲ; μὴν ἀφήσης νὰ εὐχον ἐκ τῶν παγω-
μένων χειλέων σου ἐκεῖνα τὰ ὑψηλὰ μυστήρια τῶν Θεῶν ὅπου συγχίζουν τοὺς στοχα-
σμούς μας· ὠϊμὲ, ἔχω ἀρκετὴν ἀρετὴν διὰ νὰ σὲ ὑπακούσω! τρέμων σὲ ἀκούω· ἀποκρί-
σου τί θέλεις ἀπὸ ἐμέ; «Ὁ παῖδί μου! μοὶ εἶπε· τέλος πάντων ἔρχομαι νὰ σοὶ γνωστο-
ποιήσω ποῖον αἶμα πρέπει σὺ νὰ χύσης πρὸς καθυσύχασιν τῆς στάχτεώς μου· λέγεται ἐμπί-
στας ὅτι ἐκοίψε τὰς ἡμέρας μου ἕνα σκληρὸν κακόν· οὕτω εἶναι σκεπασμένοι αἱ μαῦραι
συνομοσίαι εἰς τὰς αὐλὰς· ἡ μήτηρ σου! ποῖος ἤθελε τὸ εἶπε; ναί, ἡ ἄπιστος μήτηρ σου,
νὰ μοὶ παρουσιάσῃ ἐτόλμησε ἕνα πατροκτόνον φαρμάκι. Ὁ ἄτιμος Κλαυδῖος παρακινη-
τὴς τοῦ ἐγγλήματος, ἐράβη ὁ συνομώτης καὶ ὁ ἀρχηγὸς τοῦ θανάτου μου.» Εἰς τούτους
τοὺς λόγους ἐξύπνησα. ὠϊμὲ, ἀκριθὲ μου Νορδέστα, ἐπετάχθην ἔξω ἐκ τοῦ θανατηφόρου
κραθιάτου μου γεμάτος ἀπὸ τὸ τρομερὸν ἀντικείμενον ὅπου ἐσύγχιζε τὸ πνευμά μου. Ἐ-
γέμισα ἀπὸ τρομερὰς φωνᾶς τοῦτο τὸ παλιόν. Ὅλος τρέμων ἐτρέξα, ἀδύνατος, χα-
μένος, ἀδιάκοπος . . . εἰς τὸ πλάγι μου καθέστης ἐφαίνετο ἀκολούθων τὴν φωγὴν
μου. Ἐκείνη ἡ σκιά, ἐκεῖνα τὰ κακουργήματα, ἐκείνη ἡ γεμάτη ἀπὸ τρέμων διήγη-
σις, ῥίχνει ἀκόμη τὸν τρόμον εἰς τὴν ἀναπνεύσαν καρδίαν μου.

Ducis, Hamlet, act. II, sc. V.

Ἡ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΗΜΕΡΑ ΕΝΟΣ ΚΑΤΑΔΙΚΟΥ.

Α.

Βικέτρε «Bicêtre.»

ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΜΕΝΟΣ εἰς θάνατον!

Ἰδοὺ διήλθον πέντε ἐβδομάδες ἐνδιατελῶν πάντοτε εἰς τὴν αὐτὴν
σκέψιν, πάντοτε μόνος μετ' αὐτῆς, πάντοτε παγωμένος εἰς τὴν παρ-
ρησίαν τῆς, καὶ κυρτομένος εἰς τὸ βάρος τῆς!

Ἄλλοτε, ἐπειδὴ μοῦ φαίνονται χρόνοι ἀντὶ ἐβδομάδες, ἤμην ἀνθρωπος
ὁμοῖος τῶν ἄλλων· πᾶσα ἡμέρα, πᾶσα ὥρα, πᾶσα στιγμή, εἶχε τὴν
ιδεάν τῆς· ὁ νοῦς μου τρυφερὸς καὶ λαμπρὸς ἦτον γεμάτος ἐκ φαν-
τασιῶν. Εὐχαριστεῖτο νὰ τὰς ἀνακαλεῖ μίαν ὑπὸ τῆς ἄλλης, ἄ-
νευ κανονισμοῦ, ἀνευ τέλους, ὑφαίνων ἀραβουργήματα εἰς τοῦτο
τὸ ἀνεξάντλητον καὶ σεσατημένον ὕφασμα τῆς ζωῆς μου. Ἦδη χα-
ρίσσαι νεάνιδες, μεγαλοπρεπεῖς μανδύαι ἐπισκόπων, νικημένα μάχαι,
ζέατρα πλήρη ταραχῶν καὶ φωτὸς, ἀκολούθως, νέαι κόραι, με-
λαγχολικοὶ περίπατοι ὑπὸ τὰς εὐρυχώρους ἀγκάλας τῶν κασαναίων.
Πάντοτε ἡ φαντασία μου ἐδελεάζετο, καὶ ἤμην ἐλεύθερος εἰς τὸν ζο-
χασμόν μου, ἐλεύθερος ἤμην ἐγώ.

Τώρα εἶμαι αἰχμάλωτος. Τὸ σῶμά μου εἶναι εἰς σκοτεινὴν φυλα-
κὴν, τὸ πνευμά μου ἐφορμίζεται ἀπὸ μίαν μόνην ιδεάν, μίαν αἵμα-
τηράν, μίαν τρομακτικὴν, μίαν ἀδυσώπητον. Δὲν κατέχω ἄλλο εἰμὴ ἕ-
να ζοχασμόν, μίαν ἐνδύμυχον πεποίθησιν, μίαν βεβαιότητα. Κα-
ταδικασμένος εἰς θάνατον!

Σκεπτόμενος τοικύτην καταχθόνιον σκέψιν, ὅτι ἂν κάμω πάν-
τοτε τὴν ἔχω εἰς τὸ πλευρόν μου, ὡς μολυβδοῦν φάντασμα, ἔρημος
ἀποβάλλων κάθε διασκεδάσιν, πρόσωπον μὲ πρόσωπον μὲ ἐμὲ τὸν
ἀτυχή, καὶ κινῶν με μὲ τὰς παγωμένας χεῖράς του ὅταν θέλω νὰ σρε-
ψῶ ἐπὶ τὴν καρδίαν μου ἢ νὰ κλείσω τοὺς ὀφθαλμούς μου. Αὐτὸ περὶ
καθόλου τὰς περιπέτειας, ὅπου τὸ πνευμά μου ἤθελεν τῶ ἀποστραφῆ, ἀνα-
μύνηται ὡς μὴ ἀκαίσιος στροφή εἰς ὄλας τὰς ὁμιλίας ὅπου μοὶ

ΔΑΚΟΒΑΓΕΙΟΥ
ΚΑΘΩΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΙΒΛΙΟΝ
ΚΑΘΩΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΙΒΛΙΟΝ

διευθύνονται, περιστρέφεται μαζί μου εις τὰς βδελυράς φυρίδας τῆς σκοτεινῆς φυλακῆς μου, μὲ ἐνοχλεῖ ἐξυπνοῦσα τὸν σπασμωδικὸν ὕπνον μου, παρρησιάζεται εἰς τὰ ὄνειράτά μου ὑπὸ τὴν μορφήν ἐνὸς ἐγχειριδίου.

Τὴν στιγμήν ταύτην ἐξυπνῶ μὲ τρόμον διωκόμενος ἀπὸ αὐτὴν, καὶ λέγων μεθ' ἑαυτοῦ μου.—Ἄχ! εἶναι ὄνειρον.—Ἄρκει! πρὶν οἱ βεβαρυμένοι ὀφθαλμοί μου ἤθελε λάβουν καιρὸν νὰ ἡμιοιχθῶσι ὅπως ἴδωσι τὸν ἀποτρόπαιον τοῦτον στοχασμὸν γεγραμμένον εἰς τὴν σκληροτέραν ποινήν ἣτις μὲ περικυκλεῖ, ἐπὶ τῆς ἰδρωμένης καὶ βρεγμένης πλάκας τῆς φυλακῆς μου, εἰς τὰς ἀχνὰς ἀκτίνας τοῦ κίτρινωποῦ λυχίου μου, εἰς τὸ χοντροῖδες ὕφασμα τοῦ ἐνδύματος μου καὶ ἐπὶ τοῦ σκυθρωποῦ προσώπου τοῦ φύλακος τοῦ ὁποίου ἡ φυσικοθήκη ὑαλιζει διὰ τῶν κιγκλίδων τῆς φυλακῆς μου· μοῖ φαίνεται ὅτι μία φωνὴ ἤδη νὰ ψιθύριζῃ εἰς τὸ ὠτίον μου.—Καταδικασμένος εἰς θάνατον!

Β.

Ἦτον ὠραία αὐγὴ τοῦ Αὐγούστου.

Εἶχε ἀρχίσει πρὸ τριῶν ἡμερῶν ἡ δίκη μου· τὸ ὄνομά μου καὶ τὸ ἔγκλημά μου τρεῖς ἡμέρας συνήθριζε καθὲ αὐγὴν μίαν τέρβην ἀκροατῶν οἵτινες ἔτρεχον νὰ τοποθετηθῶν εἰς τὰ θρονία τοῦ Κακουργιοδικείου ὡς κόρακες ἐπὶ πτώματος· τρεῖς ἡμέρας καθ' ἃς αὕτη ἡ φαντασμαγορία τῶν δικαστῶν, δικηγόρων, βασιλικῶν ἐπιτρόπων, μαρτύρων, ἐπέρνα ἔμπροσθέν μου πότε αἱματηρὰ, πότε γελεία, πάντοτε σκυθρωπὸς, πάντοτε ὀλέθριος. Βασανισμένος, φοβισμένος, ματαίως ἐζήτησα ἀνάπαυσίν τινα τὰς πρώτας δύο νύκτας· εἰς τὴν τρίτην ἡ ὀκνηρία, τὸ βῆρος μοῖ ἔδωκαν ὕπνον. Πρὸς τὸ μεσονύκτιον, παραίτησα τοὺς δικαστὰς μου οἵτινες μὲ ἀπέλυσαν. Ὀδηγήθην εἰς τὰ ἄχυρα τῆς σκοτεινῆς φυλακῆς μου, ὅπου ἔπεσα εἰς βαθὺν ὕπνον, εἰς τὸν ὕπνον τῆς λήθης. Ἀπὸ πολλὰς ἡμέρας ἦτον αἱ πρῶται στιγμαὶ ἀναπαύσεως.

Εὐρισκόμην ἀκόμη εἰς τὸν βιθύτερον βαθμὸν τοῦ ὕπνου, ὅπταν ἐξύπνησα· οὔτε ταύτην τὴν φορὰν δὲν ἔφθασαν τὰ σιδηρωμένα σανδάλια, οὔτε τὰ βραχέα βήματα τοῦ ὑποδεσμοφύλακος, ὁ εἶδος τῶν κλειδίων, ἡ ἠχώδης ταραχὴ τῶν κλειθρῶν· μόνον ἠμπόρεσαν νὰ μὲ ἐκβάλουν ἀπὸ τὴν λιθαργίαν, ἡ βροντώδης φωνή του εἰς τὰ ὠτίά μου, καὶ ἡ χωρικὴ χεὶρ του εἰς τὸν βραχίονά μου.—Σηκώθητι!—Ἦνοιξα τοὺς ὀφθαλμούς μου καὶ ἐσκόπηθον ὅλος τρομασμένος. Εἰς ἐκείνην τὴν στιγμήν εἶδα ἀπὸ τὴν στενὴν καὶ ὑψηλὴν θυρίδα τῆς φυλακῆς μου, εἶδα

ἀπὸ τὸν δρόμον τοῦ γαιτονεύοντος διαδρόμου μόνον τὸν οὐρανὸν ὅς τις μοῖ ἐσυγχωρήθη νὰ ἴδω· ἐκείνη ἡ κυανὴ ἀντανάκλασις ὅπου εἰς τὰ σκότη μιᾶς φυλακῆς, συνηθισμένοι ὀφθαλμοί, γνωρίζουν μὲ ὅλην τὴν βεβαιότητα τὸν ἥλιον.—Ἐγὼ ἀγκῶ τούτον τὸν Ἄστέρα.

—Ὁ οὐρανὸς εἶναι γαληνιαῖος.—Εἶπα εἰς αὐτόν.—Ἐστάθη μίαν στιγμήν, ἀμφίβολος ἕως ἂν αὐτὸς κατεδέχετο νὰ ἀποτείνη ἕνα λόγον εἰς ἐμέ· ἔπειτα βικσμένος ἐψιθύρισε ἀγρίως.—Αὐτὸ εἶναι δυνατόν.—

Ἔμεινα ἀκίνητος, δίχως νὰ ἀναπνέω, χυμογελῶν, προσηλωμένον τὸ βλέμμα εἰς ἐκείνην τὴν γλυκεῖαν καὶ κεχρυσωμένην ἀντανάκλασιν, ἣτις, ἔλαμπεν εἰς τὴν ὀροφήν.—Ἰδοὺ μία ὠραία ἡμέρα,—ἐπανάλαβα.—

—Ναί.—μοῖ ἀπεκρίθη αὐτός.—Περιμένετε.—

Αὐτοὶ οἱ βραχίαι λόγοι, ὡς τὸ νῆμα τὸ ἐμποδίζον τὸ πέταγμα τῶν ἐντόμων, μὲ ἐπανεφέρε βιαίως εἰς τὴν πραγματικότητα. Ταχαιῶς ἐπανάειδα εἰς τὴν λάμπην τῆς ἀστραπῆς τὸ σκοτεινὸν δωμάτιον τῶν συζητήσεων, τὸ ἡμικύκλιον τῶν δικαστῶν πλήρες αἱματομένων καὶ ξεσχησμένων φορεμάτων, αἱ τρεῖς σειραὶ τῶν μαρτύρων ἑκθαμβοί, δύο χωροφύλακες εἰς τὰς ἄκρας τοῦ θρονίου μου, καὶ τὰ μακρὰ τίβεννα νὰ κυματίζουσι, καὶ αἱ κεφαλαὶ τοῦ ὄχλου νὰ σχηματίζουσι πυκνὸν γύπνον εἰς τὸ βάθος τοῦ σκότους, καὶ τὸ σταθερὸν βλέμμα τῶν δώδεκα δικαστῶν, οἵτινες διενυκτέρευον ἐνῶ ἐγὼ ἐκοιμώμουν, νὰ προσηλώνεται πρὸς ἐμέ.

Ἠγέρθην, οἱ ὀδόντες μου ἔτριζον, αἱ χεῖρές μου ἔτρεμον, οὔτε ἡ ξυρα τοῦ νὰ εὔρω τὰ φορέματά μου, αἱ κνημίδες μου ἐκλονίζοντο. Εἰς τὸ πρῶτον βῆμα ἐκρημνίσθην, ὡς ἀχθοφόρος βεβαρυμένος ὑπὸ βαρέως φορτίου· μόλον τοῦτο ἠκολούθησα τὸν ὑποδεσμοφύλακα.

Οἱ δύο στρατιῶται μὲ ἐπρόσμεναν εἰς τὸ κατώφλιον τῆς φυλακῆς, μοῖ ἔδεσαν τοὺς σφιγμούς μου μὲ χεῖριδας, αἵτινες ἐκλείσθησαν ἐπιτηδείως μὲ τεχνικὸν κλειθρον. Δὲν ἐκινήθην, ἤμην μηχανὴ ἐπάνω εἰς ἄλλην μηχανήν.

Διέβημεν ὀλόκληρον διάδρομον, ἐξωρονηθὴν ἀπὸ τὴν ἐαρινὴν αὐρανὸν, ὕψωσα τὴν κεφαλὴν μου, κυανὸς ἦτον ὁ οὐρανός, καὶ αἱ καυστικαὶ ἠλιακαὶ ἀκτῖναι κεκομμέναι ἀπὸ τὰ λοξὰ καπνοδοχεῖα, ἔχνογραφοῦσαν εἰς τὰς κορυφὰς τῶν ῥυπαρῶν καὶ μιαρῶν τειχῶν τῆς φυλακῆς μεγάλας φωτινάς γωνίας. Ὁ ὄριζων ἀληθῶς ἦτον καθαρότατος.—

Ἄνεβημεν κυκλοφορῆ κλίμακα, ἀπεράσαμεν ἕνα διάδρομον, ἕνα ἄλλον, ἕνα τρίτον, ἤνοιξε μία μιερὴ θύρα. Ζεστός ἀήρ καὶ συγχισμένος ἐκ ῥόμβου μοῖ ἐπρόσβαλε αἴφνης τὸ πρόσωπον. Ἦτον ἡ

ἰσχυρὰ πύλη τοῦ δικαστηρίου. Ἐμβήκα. Ἡ κεφαλὴ μου συναδούθη μὲ εἶδος ὀπλων καὶ φωνῶν, ΜΟΥΣΕΙΟ ΑἸΘΥΣΙΟΥ

ήχωδιώς μετεποπίθησαν τὰ δικροάγματα, και ἐνῶ διαπερνούσα τὴν μακρὰν αἰθούσαν μεταξὺ δύο γραμμῶν λαοῦ τυχησμένων ἀπὸ κρατιώτας, μοὶ ἐφαίνετο ὅτι ἤμην τὸ κέντρον ἐξ οὗ διήρχοντο τὰ νήματα ἅτινα ἔκαμνον, νὰ κινουῖν τὰ χάσκοντα και σκυθρωπὰ πρόσωπα.

Εἰς ἐκεῖνην τὴν στιγμήν ἐνόησα ὅτι δὲν εἶχα δεσμὰ, ἀλλὰ δὲν ἠμπόρεσα νὰ ἐνθυμηθῶ ποῦ και ὁπόταν μοὶ ἀφαιρέθησαν.

Ἐντοσοῦτω ἔγινεν μεγάλη σιωπὴ ἔφθασα εἰς τὴν θέσιν μου. Εἰς τὴν στιγμήν εἰς τὴν ὁποίαν ἔπαυσεν ὁ θόρυθος τοῦ λαοῦ, ἔπαυσε και εἰς τὴν ἰδέαν μου. Αἰφνης ἐγνώρισα ἀληθῶς τὸ περιεχόμενον, δὲν εἶχα εἰδεῖ εἰμὴ συγχισμένως, και ὅτι ἡ ἀποφασιστικὴ στιγμή εἶχε φθάσει, και ὅτι εὐρισκόμην ν' ἀκούσω τὴν ἀπόφασίν μου.

Ὅστις θέλει ἀς τὸ ἐξηγήσῃ τὸ ἐκ τοῦ τρόπου ἐξ οὗ αὐτὴ ἡ ἰδέα δὲν μοὶ προξενεῖ φόβον. Ἀνοικτὰ ἦτον τὰ παράθυρα, ὁ ἀήρ και ὁ θόρυθος τῆς πόλεως ἔφθανεν ἐλευθέρως, ἡ αἰθούσα ἐλαμπεν ὡς ἡμέρα γάμου, αἱ χαροποὶ ἀκτῖνες τοῦ Ἡλίου ἰχνογράφουν ἐδῶ και ἐκεῖ σχήματα φωτινὰ εἰς τὰ παράθυρα, πότε ἐξαπλωμένα εἰς τὸ ἔδαφος, πότε σύντομα εἰς τὰ τραπέζια, πότε κεκομμένα εἰς τὰς γωνίας τοῦ τείχους, και ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς λαμπροὺς ῥόμβους εἰς τὰ παράθυρα, κάθε ἀκτὶς διεμερίζετο μὲ τὸν ἀέρα μέγα πρίσμα χρυσοῦν ἀκτίνων. Οἱ δικασταὶ εἰς τὸ βῆθος τῆς αἰθούσης εἶχον χαροποιᾶν τὴν ὄψιν, ἐκ χαρᾶς ἴσως ὅτι ἐσυντόμευσαν ταχαίως τὸ καθήκον των. Τὸ πρόσωπον τοῦ Προέδρου γλυκῶς φωτιζόμενον ἀπὸ τὴν ἀντανάκλασιν τοῦ ὑαλίου, ἐξέφραζε γαλήνην και ἀγαθοεργίαν· νέος τις πάρεδρος ξεσχίζων τὸ περιδέραιόν του μὲ μίαν ἐκφρασιν ὄχι ἀχάριστον, ἐσυνδικαλέγετο μὲ μίαν χαρίεσσαν Κυρίαν φέρουσαν ἐρυθρὸν πῖλον και τοποθετημένην διὰ χάριν ὀπισθὲν του. Μόνον οἱ δικασταὶ ἐφαίνοντο ὠχροὶ και συγκινημένοι, ἀλλὰ ἦτον προφανέστατα τὰ ἐκ τοῦ κόπου και τῆς ἀγρυπνίας ἴχνη τῆς νυκτός. Μερικοὶ ἀπὸ αὐτοὺς ἐχάσμοντο. Ἀλλὰ τίποτε περισσότερον, ἀπὸ τὴν μεγαλαυχίαν των προεμύνη ἀνθρώπους οἵτινες εἶχον ἐγχαράξει θανάτου ἀπόφασιν, και ἡ φυσιογνωμία ἐκείνων τῶν καλῶν πολιτῶν ἄλλο δὲν μοὶ ἐξέφραζε παράξ ἐλίψιν νὰ ὑπνώτω.

Ἐνα παράθυρον ἐμπρὸς μου ἦτον ἀνοικτόν. Ἦκουα ἐξῶθεν νὰ καγχάζωσι εἰς ὑψώματα αἱ ἀνοηπολύτρηαι, και εἰς τὸ κατώφλιον τοῦ παραθύρου ἐν χαρίεν κιτρινωπὸν φυτὸν ἐπροδύανε ἐκ τῆς σχησιματικῆς ἐνὸς λίθου, φωτιζόμενον ὅλον ἐκ τῆς ἠλιακῆς ἀκτίνος, και παιγνιδίζον μὲ τὸν ἀέρα.

Πῶς ποτὲ μίαν μελαγχολικὴν ἰδέαν ἤθελε φυτρώσει εἰς τὸ μέσον περπνῶν αἰσθήσεων; Πνιγμένος ἐξ ἡλίου και ἀέρος, δὲν ἐδυνάμην νὰ

ΗΙΟΣ ΕΝΝΑΤΟΣ.

Εἰκοσιδύο ἔτη εὐρίσκετο μεταξὺ τῶν αἰχμαλώτων τῆς Ῥώμης Ἐνας δυσυχῆς καταδικασμένος εἰς αἰώνιον φυλάκην, χωρισμένος ἀπὸ τὴν κοινωνίαν εἰς τὰ βῆθη σκοτεινῆς φυλακῆς τοῦ Φρουρίου Ἁγίου Ἀγγέλου. Ἀγνοοῦσε ὁ ἀτυχῆς ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς κρατήσεώς του τὴν τύχην τῆς οικογενείας του, μὲ τὴν ὁποίαν τοῦ ἐμποδίζετο ἡ κοινωνία. Ὁ Πατὴρ του μολονότι πλούσιος και μὲ ἀξιώματα δὲν ἐδυνήθη νὰ φθάσῃ εἰς αὐτόν. Ποτὲ δὲν ἔλαβε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ κλαύσῃ ἐπὶ τὸ μνημεῖον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ζῶν ὁ υἱὸς του ἐζητοῦσε ματαίως τὴν χεῖραν τοῦ Ὑψίστου, ἦτις, ἀρνεῖτο ἀπὸ τοὺς θνητούς.

Μίαν ἑσπέραν ἐνῶ ὁ δυσυχῆς ἀδειμονῶν ἠκροάζετο τὸν θόρυθον τοῦ Ἐλευθέρου λαοῦ ὅστις ἀντηχοῦσε ἐντὸς τῆς σκοτεινῆς φυλακῆς του, ἠνοίχθη ἡ θύρα, και ἕνας ἄνθρωπος ἐπαρουσιάσθη ἦτον ἕνας Ἰερέυς.—Εἰς τὴν παρουσίαν του ὁ αἰχμάλωτος ἐταράχθη.—

—« Τί θέλεις;—Εἶπε μὲ φωνὴν λυπητεράν και ἀσθενῆ. Ἦλθες ἴσως νὰ μὲ ὀδηγήσῃς εἰς τὰς ἀγχώνας; Ὅχι ἐγὼ δὲν παραδέχομαι τοιαύτην ἐλπίδα. Ὁ θάνατος τῆς λαιμοτόμου ἀναμφιβόλως ἤθελεν εἶναι γλυκύτερος, τὸ μῖτος τῶν ἐχθρῶν μου δὲν ἐπληροῦτο, αὐτοὶ δὲν ἐδύναντο πλέον ν' ἀριθμοῦν τὰς στιγμὰς μιᾶς ἀγωνίας, ἦτις δὲν φέρεται τὸν θάνατον. Ἀπειράκις σκληρότερον τῶν θημιῶν, αὐτοὶ τὸ πᾶν μοὶ ἀφῆρσαν· ἀκόμη και τὴν ἐλευθερίαν τοῦ θανάτου. Ἐρχεσθαι σὺ ν' ἀριθμήσῃς τὰς γραμμὰς τοῦ μετώπου μου ἐγχαραγμένας πρὶν τοῦ καιροῦ των;—Ἦλθες νὰ εὐχαριστήσῃς τὸ βλέμμα σου και τὴν καρδίαν σου εἰς τὴν θεωρίαν τῆς ἀπελπισίας μου, αἰώνιον ὡς τὴν ὀργὴν τῶν θημιῶν μου. Ἀποκρίσου λοιπόν.

—« Ἦλθα νὰ σοῦ φέρω εἰδήσεις περὶ τῆς μητρὸς σου.—

—« Περὶ τῆς μητρὸς μου;—Εἰς τοιοῦτον γλυκὸ ὄνομα τὰ γόνατα τοῦ δυστυχοῦς ἔτρεμον, και ἡ χεὶρ ἐφόρθη ἐπὶ τοῦ μετώπου ὡς νὰ ἐκβάλλῃ εἰδήσιν τινα σκοτεινὴν.—ἐπανάλαβε,—Μῆτερ μου—ὦ μῆτερ μου.—Ὁμίλησέ μου περὶ αὐτῆς εἰπέ της ὅτι τὴν βλέπω ταχαίως, και αὔριον θέλει ἐνωθῶμεν εἰς τὸν οὐρανόν, ἐπειδὴ αὐτὴ ἀπέθανε και βεβαίως ἐάν δὲν ἀπέθανε διὰ τοὺς ἄλλους ἀπέθανε δι' ἐμέ.—

—« Ζεῖ εἰσέτι και αὐτὴ ἡ ἰδία μὲ ἐπεμφε νὰ σὲ εὐλογήσω και σὲ φέρω χρηστάς ἐλπίδας μέλλοντος εὐτυχεστέρου.—

—« Εὐλόγησέ με, πάτερ, και ῥίψεῖς εἰς τοὺς πόδας τοῦ ὑπουργοῦ τοῦ Θεοῦ, ἐκέψῃ τὴν ἠχορὰν κεφαλὴν του ὑπὸ τῆς χειρὸς ἡ-
 τῆς θυγατρὸς, και ὑπὸ τῆς φωνῆς ἡτις εἶπε.—
 ΛΗΜΟΣΙΑ ΚΑΤΑΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ἈΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

— « Σὲ εὐλογῶ εἰς τὸ ὄνομα τοῦ εὐσπλάγγνου Θεοῦ, ὅστις συγχαροεῖ τοὺς πταίστας καὶ δικαιολογεῖ τοὺς ἀθῶους, σὲ εὐλογῶ εἰς τὸ ὄνομα αὐτῆς τῆς ἰδίας μητρὸς σου.—

Ὁ αἰχμαλώτος ἐγείρεται πίπτων εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Ἱερῶς ὅστις τὸν ἐσφιγξε μὲ φιλοστοργίαν.

— « Ὁ Θεὸς λοιπὸν ἐσυγκινήθη εἰς σπλάγγνος δι' ἐμὲ πέμπων σὲ ἄγγελον ἀγαλλιᾶσεως.—

Μετὰ τὰς πρώτας στιγμὰς τῆς συγκινητικῆς ταύτης σκηνῆς, ὁ ἀτυχὴς νέος ἐδιηγῆθη τὴν ἱστορίαν τῶν εἰκοσιδύο ἐτῶν μεταξὺ τοῦ σκότους τῆς φυλακῆς του, ἄνευ φίλης φωνῆς νὰ πραύνη τὴν καρδίαν του, καὶ ἄνευ ἀκτῆς τοῦ ἡλίου νὰ θερμάνῃ τὸ παγωμένον μέτωπόν του.

— « Σὺ ἔπρεπε νὰ γράψῃς εἰς τὸν Ἅγιον Ἀρχιερέα, τοῦ εἶπε ὁ Ἱερῆς, καὶ νὰ ζητήσῃς δικαιοσύνην, ἂν ὄχι ἐλεημοσύνην.—

— « Τὸ ἔκαμα πάτερ, ἀλλὰ ἀναμφιβόλως αὐτὸς δὲν ἔλαβε τὰς ἐπιστολάς μου, ἐπειδὴ δὲν ἀπεκρίθη.— Ἐγὼ δὲν ἐζήτησα οὔτε τὴν ζωὴν, οὔτε τὴν ἐλευθερίαν, οὔτε τὸν θάνατον, ἀλλ' ἔν μόνον φίλημα τῆς μητρὸς μου.—

— « Γράψε του, ὦ υἱέ μου, μίαν φορὰν ἀκόμη.—

— « Ἡ ἐπιστολή μου εὐχὴ ξεσχισθεῖ πρὶν νὰ φθάσῃ εἰς τὸν Γρηγόριον.—

— « Ὁ Γρηγόριος δὲν ὑπάρχει πλέον· γράψε εἰς τὸν διάδοχόν του.—

— « Ἀναμφιβόλως δὲν εἶλε φθάσει ἐπειδὴ τὸ μῖσος τῶν ἀγνώστων ἐχθρῶν μου εἶλε τεθῆ ἀναμεταξὺ ἐμοῦ καὶ τοῦ διαδόχου του.—

— « Ἰσως,—

— « Βεβαίως πάτερ μου.—

— « Λέγουν ὅτι ὁ Πίος 9 εἶναι ἐνάρητος καὶ ὑπεσχέθη δικαιοσύνην εἰς τοὺς ὑπηκόους του· γράψε τοῦ Πίου 9.—

— « Ποῖος λαμβάνει τὴν ὑπόσχεσιν νὰ φέρῃ τὴν ἐπιστολήν μου ἐκ τοῦ Φρουρίου;—

— « Ὁ Δεσμοφύλαξ Ἁγίου Ἀγγέλου.—

— « Ὅχι, Πάτερ μου, ἐπειδὴ εἶμαι πτωχὸς, καὶ ἐκδουλεύσεις εἰς τὴν φυλακὴν εἶναι ἀκριβαί.—

— « Τὴν φέρω ἐγὼ καὶ τὴν παρῆρησιάζω· γράψε.—

— « Ἀδύνατον, Πάτερ μου, δὲν ἔχω οὔτε γραφίδα οὔτε μελάνην, αὐτὰ ἔλα στιχίζου πολλὴ εἰς τὴν φυλακὴν.—

— « Ἴδου μοιβεδοκόνδυλον, γράψε εἰς τὴν σφραγῖν μου.—

— « Εἰκοσιδύο ἔτη Πάτερ μου, ἀλησμόνητα καὶ γραφὴν καὶ γράμματα.—

— « Γράφω ἐγὼ διὰ σέ.— ὑπογράφεις.
Ὁ κατάδικος ἀφοῦ ἐσκέφθη μίαν στιγμὴν, οὕτως εἶπε.—

Ἀγιώτατε Πάτερ!

» Ἐνῶ εἰς τὴν ἀπελπισίαν μου κατηρόμην τὰ πάντα ἕνας ἐκ τῶν ἱερῶν σου ἤλθε νὰ μὲ διδάξῃ νὰ εὐχηθῶ τὸ ὄνομά σου· εἰκοσιδύο ἔτη ὑποφέρω εἰς μίαν γωνίαν τῆς φυλακῆς τοῦ Φρουρίου Ἁγίου Ἀγγέλου.— Εἰκοσιδύο ἔτη περιμένω τὴν στιγμὴν τῆς δικαιοσύνης, ἢ ἐκείνην τῆς διορθώσεως. Ἐὰν εἶμαι πταίστης, ἄς ἀποθάνω, ἐὰν ἄθῶος, ἄς παραχωρηθῶ διὰ τὴν ἀγάπην τῆς μητρὸς μου καὶ τῆς ἐλευθερίας. »

ΓΑΪΤΑΝΟΣ.

— « Ἐξάίρετα, εἶπε ὁ ἱερῆς, πρὶν τῆς ἐσπέρας ὁ Πάπας εἶλε ἀναγνώσει τὴν ἐπιστολήν σου· ὑγίαινε, υἱέ μου, ἔχε πεποίθησιν εἰς τὸν Θεόν, δέου διὰ τὸν Πίον 9, καὶ ἠλπίζε.— Ἐντούτοις ἐμβῆκε ὁ δεσμοφύλαξ ὄλος μανιακός.—

— « Μὰ τὸν Θεόν,— εἶπε, θεωρῶν τὸ ὰρολόγιον του.— ἔχεις ἄδικον· δὲν ἠμποροῦσες νὰ σταθῆς ἐδῶ εἰμὴ μίαν ὥραν καὶ ἰδοὺ μία ὥρα καὶ δεκαπέντε δευτερόλεπτα· ἄς ἀναχωρήσωμεν.—

— « Σὺ ἔχεις ἄδικον νὰ ὀρκίζεσαι τὸ ὄνομα τοῦ Ὑψίστου, καὶ περιπλέον ἐὰν ὁ Πάπας ὁ κύριός σου τὸ ἤζευρε....

Ὁ δεσμοφύλαξ ἀπεκρίθη εἰς αὐτὸ τὸ εἶδος· μὲ μίαν κοινὴν φράσιν εἰς ὄλους τοὺς ἰταλούς.

— « Ὅσον ἐγὼ ἐνθυμοῦμαι τὸν Πάπαν τόσον καὶ αὐτὸς μ' ἐνθυμῆται.—

— « Ἐχεις ἄδικον δευτέραν φορὰν ἐπειδὴ ὁ Πίος 9 ὄλους τοὺς ἀγαπᾷ καὶ δὲν περιπέζει κανένα.— Πῶς ὀνομάζεσαι;—

— Δὲν ἀνήκει εἰς σέ· φύγε πάραυτα.—

Τότε ὁ ἱερῆς ἐξερχόμενος ἐφέρθη ἐν τῷ ἅμα παρὰ τῷ διοικητῇ τοῦ Φρουρίου, ὅστις ὡς ὁ δεσμοφύλαξ ἦτον κακῆς διαθέσεως.—

— « Εἶσαι ἐνοχλητικὸς περισσότερον— εἶπε— ἄς εἰδῶμεν, λογιώτατε, τί εἶλεις;— Τάχυνε ἐπειδὴ αἱ ὠραι μου εἶναι ἀριθμιμέναι.—

— « Ἐρχομαι νὰ σοὶ ζητήσω τὴν ἐλευθερίαν τοῦ αἰχμαλώτου σου Γαϊτάνου.

— « Εἶσαι τρελλὸς, κύριε, δὲν γνωρίζεις ὅτι ὁ μόνος Πάπας ἔχει δικαίωμα νὰ συγχωρή;—

— « Καὶ εἶναι ἐκ μέρους τοῦ Πάπα ἡ διεύθυνσις.—

— « Ἡ ἀπόδηξις;—

— « Ἴδου. Καὶ λαβὼν ὁ καλὸς ἱερῆς μίαν γραφίδα, ἔγραψε ἀπὸ τῆς ἐπιστολῆς τῆς μητρὸς τοῦ αἰχμαλώτου ὅπου ἦτον ἡ ἐπιστολή τοῦ αἰχμαλώτου.—

ΓΑΪΤΑΝΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

α.—Έναντίον τοῦ παρόντος διατάγματος ὁ κυβερνήτης τοῦ Φρουρίου Ἁγίου Ἀγγέλου, θέλει ἀνοίξει εὐθύς τὰς θύρας τῆς φυλακῆς εἰς τὸν κρατούμενον Γαϊτάνου.—

β'.—Ἡ φυλακὴ τοῦ Φρουρίου Ἁγίου Ἀγγέλου, θέλει ἀποδώσει τὰς πρεπούσας στρατιωτικὰς τιμὰς εἰς τὸν ἐξερχόμενον κατὰδικον.—

γ'.—Ὁ διευθυντὴς τοῦ Φρουρίου θέλει προβλέψει ἐν τῷ ἅμα εἰς ἀντικατάστασιν νέου δεσμοφύλακος.—

Χάριν τούτου γράφωμαι εἰς τὸ Φρούριον Ἁγίου Ἀγγέλου Πίος 9.—

Ὁ πρῶτος στοχασμὸς τοῦ Γαϊτάνου ἐλευθερωθέντος, ἦτον νὰ τρεξῆ νὰ ἐγκαλισθῆ τὴν μητέρα του ἣτις ἤθελεν ἀποθάνῃ σχεδὸν ἀπὸ χαρὰν, ὁ δεύτερος νὰ δράμῃ εἰς τὸ Παπικὸν Παλάτιον, διὰ νὰ μάθῃ ἀπὸ τὸν Πάπην τὸ ὄνομα τοῦ ἐλευθερωτοῦ του.—

—« Τὸ ὄνομα τοῦ εὐεργέτου σου;—Οὐδεὶς σὲ εὐεργέτησε ἀπεκρίθη ὁ Πίος 9—ἐὰν θέλεις τὸ ὄνομα τοῦ ἀγαθοποιοῦ σου, ἢ πατρὸς σου, σὲ τὸ λέγω—εἶμαι ἐγώ.—

Μετὰ εἰκοσιδύο ἔτη πρῶτην φοράν ὁ Γαϊτάνος, ἔχυσε δάκρυον, ἀλλ' ἦτον δάκρυον χαρᾶς καὶ εὐγνωμοσύνης.—

Εἰκοσιδύο ἔτη πρὶν νέος τις δεκαεπτὰ ἐτῶν κατηγορηθεὶς διὰ συνμοσίαν καὶ καταδικασθεὶς εἰς θάνατον, ἐσύρετο ἀρόβως εἰς τὴν καταδίκην.—

Ένας ἱερεὺς ἀπερῶν ἐσυγκινήθη ἀπὸ τὴν ἀνδρείαν του καὶ ἀπὸ τὴν νεότητά του καὶ περιπλέον ἀπὸ τὴν ἀδιαφορίαν του, ἀρίθμισε τὸν καιρὸν ὅπου ὁ κατὰδικος ἐχρεώται νὰ μείνῃ εἰς τὸ παρακλήσιον, εἶχε τέσσαρας ὄρας, ἔδραμε εἰς τὸ Βατικάνον, καὶ παρακάλεσεν μὲ τόσῃν ἐξουσίᾳ τὸν τότε Πάπην, ὥστε τοῦ ἐχαρίσθη ἡ ζωή... καταδικάζων αὐτὸν διὰ βίου εἰς τὰ δεσμὰ.—

—« Ὡ παῖγνια τῆς τύχης, ἢ μάλλον τῆς μυστικῆς Προνοίας!—Ὁ νέος ἦτον ὁ Γαϊτάνος, καὶ ὁ ἱερεὺς, ὁ μέλλον διάδοχος τοῦ 16 Γρηγορίου. »—

Αἱ μόναι πολιτικαὶ ὑποθέσεις δὲν ἀγοράζονται εἰς τὴν Ῥώμην.

Ἐξηγηθὲν ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ.—Π. Λ.

Λουδοβίκος 14ος. ἔδειξεν εἰς τὸν Βολταῖρον στίχους τινὰς παρ' αὐτοῦ πεποιημένους οἵτινες ἦσαν ἀθλιέστατοι. Προσκληθεὶς ὁ Βολταῖρος νὰ δώσῃ ἐπ' αὐτῶν τὴν γνώμην του, εἶπε· Ἡ μεγαλειότης σου κάμνει τεράστεια καὶ εὐδοκιμεῖ καθ' ὅλα. Ταύτην τὴν φοράν ἠθέλησε νὰ κάμῃ κηκοὺς στίχους καὶ τοὺς ἐπέτυχε θραυμάσια.

ΣΥΜΜΙΚΤΑ ΖΑΚΥΝΘΙΩΝ Β'.
ΔΕΛΗ-ΚΩΝΣΤΑΝΤΗΣ ἢ ΜΥΛΩΝΑΣ

Ἐκ κώμης Γαλάρου.

1661. Ἡ ἱστορία τῆς ἀναγεννηθείσης Ἑλλάδος θέλει ἀφιερῶσει ὑπὲρ τὴν μίαν σελίδα δίδουσαν εἰς φῶς τὰ ἀνδραγαθήματα τοῦ Δελῆ-Κωνσταντῆ. Αὐτὸς ἀνὴρ ἀνδρείος ἦγωνε τὸ γενναῖον φρόνημα τοῦ Ἰπποτικοῦ Πνεύματος τοῦ Μεσαιῶνος. Ἐζωσμένος μίαν μάχαιραν τὴν ὁποίαν ἀνόμαζε (Σάντα Κατερίνα) ἦτον ὁ τρόμος τῶν Τούρκων. Ἀλλ' ὁ ἀνθρωπος ἀπελπίζεται, καθότι δὲν δύναται ν' ἀνακουφίσῃ τὸν δεινοπαθῆ ὁμόθησκόν του, καὶ ὁ Ἅγιος Τάφος τὸν δέχεται, ὅπου ἐνδύεται ἐνδυμα Καλογήρου. Οἱ Τούρκοι ὅμως ζητοῦσιν ἐκδίκησιν καιροφυλακτοῦντες νὰ δολοφονήσωσιν αὐτὸν εἰς τὸ ἐρημητήριόν του. Ἀλλ' ἐκεῖνος ἀτρόμητος καὶ ἀνδρείος ἅπαντας φονεύει, καὶ ἔκτοτε ἡ Σάντα Κατερίνα τοῦ Δελῆ-Κωνσταντῆ λογίζεται ἀνίκητος. Περισάσεις ἀγνωσται εἰς ἡμᾶς καθισῶσιν αὐτὸν μετὰ ταῦτα φυλακισμένον εἰς Κωνσταντινούπολιν. Τῷ 1776 μετ' ἄλλων φυλακισμένων Ἑλλήνων καὶ μάλιστα μετὰ τοῦ Καπετὰν Σταυριανοῦ, ῥίπτονται ὡς σκλάβοι εἰς τὸν Τουρκικὸν στόλον ὅστις ἐμελλε τότε νὰ περιοδεύσῃ τὸ Αἰγαῖον πέλαγος. Ὁ Δελῆ-Κωνσταντῆς μετὰ τοῦ Καπετὰν Σταυριανοῦ καὶ μετὰ τῶν ἄλλων ὀλίγων Ἑλλήνων συντρέβουσι τὰ δεσμὰ των, καὶ ὀπλισθέντες μὲ μικρὰ ξιφίδια, κατασφάζουσι τοὺς Τούρκους τοῦ μεγαλύτερου Δικροῦ τοῦ τουρκικοῦ στόλου ὀνομαζομένου Καραβέλλα· καὶ Κύριοι γενόμενοι αὐτοῦ, φέρουσι αὐτὸ εἰς Μελίτην, καὶ παραδίδουσιν εἰς τὸ τάγμα τῶν Ἰπποτῶν οἵτινες ἔδωσαν εἰς αὐτὸν τὸσον πλῆθος φλορίων, ὥστε μὲ τὰ φέσια των διεμοίρασαν αὐτά. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶναι τὸ μόνον ἀνδραγαθὴμα τοῦ Δελῆ-Κωνσταντῆ. Μετ' ὀλίγους χρόνους γίνεται ὁ πιεθὸς σύντροφος καὶ τὸ ἀτρόμητον παληκάρι τοῦ Λάμπρου Κατσάνη. Αὐτοὶ οἱ δύο μετ' ὀλίγους Ἑλληνας ναύτας εἰς πλοιάρια κτυποῦν τὸν Τουρκικὸν στόλον, προετοιμάζοντες καὶ προαναγγέλοντες τὰς μετὰ ταῦτα θαλασσίους νίκας τῶν Ἑλλήνων. Ἡ Σάντα Κατερίνα τοῦ Δελῆ-Κωνσταντῆ ἔγεινε τέλος πάντων ὁ τρόμος τῶν Τούρκων ξηρᾶς καὶ θαλάσσης, καὶ τὸ ὄνομα τοιοῦτου ἀνδρείου ἀν τῶρα δὲν ἀντηχεῖ εἰς τὸν Εὐρωπαϊκὸν κόσμον, ὑπάρχει ἀκόμη τρομερὸν εἰς τὰ Τουρκικὰ γῆθη. Ἀπέθανε δὲ ἐν Τεργεσίῳ τιμηθεὶς ἀξίως παρὰ τῆς αἰοδήμου Αὐτοκρατορίσσης Αἰκατερίνης μὲ τάξιν Ἰπποτοῦ καὶ ἀδροτάτην σύνταξιν. (Ἡ ἐκθεσις αὕτη μοὶ ἀφηγήθη πρὸ χρόνων παρὰ τινος γέροντος συναγωνιστοῦ τοῦ Μυλωνᾶ.)

Π. ΧΙΩΤΗΣ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ ΣΤΟΥΤΑΒΟΚΑΙ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ
ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΟΝ
Π. ΗΤΟΛΛΥΣ

ΑΠΕΛΠΙΣΙΑ.

Κεφαλληνία 10 Ἰουνίου 1857. Ε. Ελλ.

Καὶ τὴν εἶδα νὰ ῥηκῶν
Ἐνα μάτι ἀγγελικὸν,
Καὶ ἀθῶα νὰν τὸ ζαμόνη,
Ἵψηλὰ στὸν Οὐρανό.

Καὶ, ὦ Θεέ μου, ν' ἀνακράζῃ,
Μὲς τὰ βάρη τῆς καρδιάς,
Τί φωτιά εἶναι αὐτὴ ποῦ βράζει
Καὶ μ' ἀφάνησε μὲ μιᾶς;

Καὶ γλυκεῖα γλυκεῖα ἡ αὔρα,
Ὅταν παίζει στὰ κλαδιά,
Δι' ἐμένανε ὄλο λαῦρα
Μθαίνει μὲς τὰ σωθικά.

Οὔτε φύσι ἀναγαλλιάζει,
Οὔτε ἀηδόνια κηλαῖδούν,
Κάθε πρᾶγμα μὲ τρομάζει
Καὶ γιὰ μένα ὄλα σιωποῦν.

Καὶ ἡ ἀθῶα βοσκοποῦλα
Τὸ κοπάδι ὅπου γυρνᾷ,
Καὶ προβαίνει δροσεροῦλα
Μὲ τὰ σκόρπια τῆς μαλλιά.

Φάντασμα εἶναι δι' ἐμένα
Καὶ αἰώνια πληγή,
Ὅλα τ' ἄνθια μαραμμένα
Δι' ἐμένα εἶναι στὴ γῆ.

Ἄφου ἔπαυσε τὸ μάτι
Γιὰ νὰ βλέπῃ ἔρωτικά,
Εἰς τ' ἀθῶο μονοπάτι
Τῆς ζωῆς των περασιά.

Ὅταν τὸν ἐπρωτοεἶδα
Μοῦ ἔφάνη νέα ζωή,
Καὶ συνέλαβα ἐλπίδα
Πῶς εὖ ζήσομε μαζί.

Καὶ γλυκὰ ἀνταποκρενότου
Μιὰ τῆς ἄλλης ἡ Καρδιά,
Μιὰ ὄχ τὴν ἄλλην ἐδεχότου
Γλυκεῖα ἄρυτος δροσιά.

Κι' ἐκρεμότου ἡ ζωὴ μου,
Ἀπὸ τῆ ζωὴ ἐκείνου,
Καὶ πνοή του ἡ πνοή μου
Φλόγα ἔρωτος δεινοῦ.

Σὰν ἀθῶα περιστέρια
Ἐζητιώμαστε συχνά,
Κι' ὀρχιζώτουσε στ' ἄστέρια
Ὅλο ἔρωτα ἡ καρδιά.

Ἀλλὰ ἄχ! ὁ σκληρὸς Χάρος
Μὲ δρεπᾷ κοφτερῶ,
Ἄφησε ἐμένα βάρος
Ἦρε αὐτὸν στὸν Οὐρανό.

Σὰν ἐτιὰ ἐρημωμένη
Στοῦ κρημονοῦ τὴν ξεχειλιά,
Ποῦ ἔνανε ἄνεμο προσμένει
Γιὰ νὰ πᾶν παντοτεινά.

Εἰς τοῦ κόσμου ἀπὰ στὸ βράχο
Κι' ἐγὼ εἶμαι μοναχῆ,
Καὶ τὸν τάφο μου μονάχο
Τρέχω ν' αὔρω ἐδῶ κ' ἐκεῖ.

Καὶ πιστὴ του ὡς ἂν φύγω
Ὅχ τοῦ κόσμου τὸν χορὸν,
Τὸ ἐλπίζω δὲν εἶν' ἴλιγο
Νὰ τὸν βρῶ στὸν Οὐρανόν.

Π. ΠΑΝΑΣ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
Α1.53.41.φ6.0040

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

Κόριος σκοπός τῆς Ἐφημερίδος ταύτης.

Δὲν προτίθεται κανέναν ἄλλον σκοπὸν τὸ περιοδικὸν τοῦτο. Σύγγραμμα εἰμὴ μόνον τὴν ἐπασχολῆσιν τῶν ὥρων ἐκείνων τὰς ὁποίας ἡ διασκέδασις καὶ ὁ περίπατος ἐπὶ ματαίως ἐπασχολῶσιν. — Ἐνεκα τούτου προσκαλοῦμεν ὅλην ἐν γένει τὴν Νεολαίαν ἥτις, κοπιᾶζουσα κατὰ τὰς ἀνωφερεῖς ὥρας, νὰ ἐργάζεται (ἐννοουμένου πάντοτε τὴν μὴ παραίτησιν τῆς σπουδῆς τῆς,) ὅπως μεταφράζουσα καὶ συγγράφουσα ἐπασχολήσῃ καὶ αὐτὴ τὸν ἀνωφερῆ καιρὸν τῆς.

Ἔστις λοιπὸν Νέος ἐπιθυμῇ νὰ συντελέσῃ, ἄς παρουσιάσῃ τὰ ἄρθρα του, ὑπογραφόμενα μὲ τὸ ὄνομά του, εἰς τὸ Τυπογραφεῖον εἰς ΖΑΚΥΝΘΟΣ.

Ἔστις δεχθῆ τὸ πρῶτον Φυλλάδιον θεωρεῖται ὡς ἐτήσιος Συνδρομητής.

Αἱ Συνδρομαὶ γίνονται εἰς τὸ Τυπογραφεῖον εἰς ΖΑΚΥΝΘΟΣ.

Ἡ Συνδρομὴ εἶναι προπληρωτέα.

Ἡ Τιμὴ τῆς Συνδρομῆς, διὰ μὲν τὴν Ἰουλίαν Πέναν 30, διὰ δὲ τὰς ἄλλας Νήσους Πέναν 36, διὰ δὲ τὴν Βασιλευομένην Ἑλλάδα δραχ. 4 1/2.

Ὁ θέλων νὰ ἀναδεχθῆ τὴν ἐπιστάσιν τῆς συνδρομῆς καὶ εἰσπράξεις τόπου τινός, θέλει ἔχει προμήθειαν δέκα τοῖς ἑκατόν.

Ἡ ΝΕΟΛΑΙΑ θέλει ἀναγγέλλει εἰς τὸ ἐξώφυλλον τῆς τὰ νεοφανῆ Συγγράμματα, ὧν ἀντίτυπον ἤθελεν σταλλῆ παρὰ τῶν Συγγραφέων πρὸς τὸ Τυπογραφεῖον εἰς ΖΑΚΥΝΘΟΣ.

Ἡ ΝΕΟΛΑΙΑ ἀνταλλάσσει μὲ πᾶν Περιοδικὸν Σύγγραμμα καὶ πᾶσαν Ἐφημερίδα.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗΣ
ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ